

Никола Никитовъ

Чудната звѣзда.

(Коледень разказъ)

Това било отдавна и много далечъ отъ нашата страна. Тамъ, къдѣто веселитѣ пойни птички отиватъ, кога тжжна есень настъпи и закапятъ листата кога студенъ вѣтръръ позѣе и мъгли паднатъ надъ земята.

Тогава студътъ сковава земята по насъ, а тамъ — на югъ — е пакъ топло и весело, като прѣзъ лѣтото. Тамъ пакъ цвѣтятъ цвѣтята и житото зрѣе.

Веднажъ, прѣди години, въ тая щастлива страна дошла да прѣкара зимата една малка лѣстовичка, която била родена на сѣверъ въ нашата студена страна. Слънцето залѣзвало на западъ, когато тя пристигнала и, уморена, кацнала подъ стрѣхата на една бѣдна колиба, за да грѣношува. Колибата била край единъ малкъ градъ, който цѣлъ блѣстѣлъ отъ послѣднитѣ огнени лъчи на залѣзващото слънце.

Прѣди да си гушне главичката подъ крилото, за да спи, лѣстовичката погледнала къмъ града, за да му се полюбува. Тогава тя видѣла да вървятъ по прашния пѣть единъ мъжъ и една жена, които идѣли къмъ колибата. И наистина, тѣ влѣзли въ нея. Мъжътъ постлалъ слама на земята и на нея легнали жената. Тя